

kariéru a být prospěšný Vůdci. Chlapci z města snili o tom, že se stanou gardovými důstojníky. Do gardy brali jen ty nejlepší a vylučovali z ní za sebemenší prohřešek. Saša byl v Učilišti už druhý rok a znal každý kamínek. Buzerplac, kasárny, školu, sklady, technické prostory... A teď i ošetrovnu, ve které ještě nikdy nebyl. Učiliště bylo postaveno velice dávno pro slavnostní pluk Vůdce, prezidenta tehdy ještě veliké federace. Postavili ho kvalitně. Zatím nechátralo a vypadalo impozantně. První studenti osázeli území topoly a smrky, z kterých vyrostly krásné mohutné stromy. Ano, vypadá to tady jinak než ve válkou vysíleném městě...

Saša zalitoval, že okno pokoje nesměruje na druhou stranu. Mohl by se podívat na ranní nástup na place a na pochodující rotu. Nebo jak starší kadeti cvičí sebeobranu...

Vzdychl, došel k posteli a lehl si. Před očima se mu objevila černá známka na šedivém nemocničním povlečení... Jejich rota má teď určitě teorii. Řeší příklady z algebry nebo překládá úryvky z nějaké knihy legend napsaných pouštním lidem. A on se tu bude povalovat kdoví jak dlouho kvůli nepochopitelnému zranění hlavy... A Ilju už možná propustili. Srovnali mu zvrtnou nohu a vrátil se do roty. Sašu zajímalo, jestli se uzdraví do konce září. Vždyť bylo už osmnáctého. Od října začíná nový učební blok. Čeká je střelba z ostřelovací pušky a kamufláž... A taky zápočet z lingvistiky. Saša si vzpomněl, že půjčil učebnici jazyka pouštních lidí kadetovi z jiné roty. Je to dobrá učebnice, není součástí běžných osnov, ale používá se na univerzitě. Máma mu ji koupila... Koneckonců, ošetrovna je velice nudné místo, obzvláště pokud nemůžete ani na chodbu.

Za dveřmi se ozval hluk a do pokoje vpadnul malý šedovlasý tlustý muž s legračním knírkem. Byl to jeden z nejlepších trenérů Učiliště, kapitán Grigorij Krajev. Obvykle byl upravený a akurátní, dnes ale vypadal silně rozrušený a neupravený.

„Dobrý den, pane důstojníku!“ vyskočil Saša a salutoval rukou naučeným způsobem.

„Sednout!“ rozkázal Krajev. Saša si sedl na postel a trenér na židli. „Mám na tebe jenom chvílku. Já se ptám, ty odpovídáš.“

„Co se stalo? Povezou nás do války?“

„Jsem tady kvůli...“ Krajev nervózně sepal ruce, jako by váhal, jestli má mluvit, nebo rovnou odejít. „Byli tu z Bezpečnostní služby? Ne? To znamená, že teprve přijdou. Jenom co jim doktoři řeknou, že ses zmátořil. Přijdou nebo si tě zavolají k sobě... Nevím, jak je to teď obvyklé. Takže... chtěl jsem ti říct, že je mi úplně jedno, co jste tam s Větrovem vyváděli! V každém případě jsou vaše kousky hloupé a dětinské. Hlavně se nepřiznávej.“

Saša se díval na kapitána a ničemu nerozuměl. Krajev si toho všiml.

„Ty si včerejšek vůbec nepamatuješ? Výcvik?“

„Jo, s Iljou jsme se ztratili. Byla bouře... Zvrtnul si nohu...“ Saša se snažil za každou cenu vzpomenout si na něco, co by mu pomohlo pochopit Krajevova slova. „Pak mě něco praštilo do hlavy...“

„Ne něco, ale Větrov. Praštil tě a pak utekl na jih. Hledají ho, ale ještě ho nechytili. To znamená, že Ilja Větrov je dezertér a zrádce. Rozumíš?“

„Ilja?“ Saša strnul. „To není pravda! Nemohl utéct. Vždyť kulhal.“

„Nebuď jako malej,“ pochmurně se ušklíbl Krajev, „zamysli se. Ilja je zrádce. Teď ho bude hledat Úřad. Znáš to místo? Neradím ti, aby ses tam někdy dostal. Větrova najdou a zastřelí. Ale to už je jeho problém. Teď mám strach o tebe...“

Saša mlčel. Běžet v bouři přes celou step do druhého města! To není jen zrada, to je sebevražda... Proč by to Ilja dělal?

„Máš jen jednu výmluvu.“ Krajev se dotkl obvazu na Sašově hlavě. „Snažil ses ho zadržet, ale praštil tě kamenem. Krví ses zbavil podezření.“

„Nesnažil jsem se ho zadržet!“ vydechl Saša. „Vůbec to neměl v plánu! Zůstali jsme pozadu kvůli jeho noze! A pak...“

„A pak tě praštil do hlavy, abys mu nebránil v útěku,“ řekl rázně Krajev a vstal. „Teď už mu nepomůžeš. Mysli na sebe. Výslech vyšetřovatelů z Úřadu není legrace.“

Krajev odešel, jako kdyby nechtěl, aby ho na ošetrovnu viděli. Saša zůstal sám s podivnými a děsivými slovy o dezerci. To, co kapitán řekl, bylo naprosto nepravděpodobné... Jako by Sašovi řekli, že se svět převrátil vzhůru nohama nebo že on sám není Alexandr Jerchov, ale